

Sygnatura akt IV Ka 1086/23

1.

2. WYROK

2.1. W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 lutego 2024 r.

4. Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

1. Przewodnicząca:	1. SSO Agnieszka Połyniak
1. Protokolant:	1. Ewa Ślemp

przy udziale oskarżyciela prywatnego J.W.

po rozpoznaniu w dniu 14 lutego 2024 r.

6. sprawy M.B.

7. syna J. i J. z domu B.

8. urodzonego (...) w B.

9. oskarżonego z art. 216 § 1 kk

10. na skutek apelacji wniesionej przez pełnomocnika oskarżyciela prywatnego J.W.

11. od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

12. z dnia 25 października 2023 r., sygnatura akt II K 553/21

14. uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

UZASADNIENIE

UZASADNIENIE			
Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 1086/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			

<p>1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji</p>	
<p>wyrok Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie z 25 października 2023 roku, sygn. II K 553/21</p>	
<p>1.2. Podmiot wnoszący apelację</p>	
<p># oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># oskarżyciel posiłkowy</p>	
<p># oskarżyciel prywatny</p>	
<p># obrońca</p>	
<p># oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego</p>	
<p># inny</p>	
<p>1.3. Granice zaskarżenia</p>	
<p>1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia</p>	

# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć		

	wpływ na treść orzeczenia			
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia			
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka			
#	art. 439 k.p.k.			
#	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
#	uchylenie	#	zmiana	
2. Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy				
1.5. Ustalenie faktów				

1.1.3. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.	M.B.	uprzednia niekaralność oskarżonego	karta karna	k. 70
1.1.4. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6. Ocena dowodów				
1.1.5. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		
2.1.1.1.	karta karna	dokument urzędowy i niekwestionowany		
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla				

ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	<p>- naruszenie art. 14 § 1 k.p.k. w zw. z art. 17 § 1 pkt 9 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że żądanie oskarżyciela wyrażone w akcie oskarżenia błędnie określa ramy postępowania sądowego wobec nieprecyzyjnego określenia miejsca zdarzenia i jego daty</p> <p>- naruszenie art. 105 § 1 k.p.k. mające istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że wskazanie miejsca popełnienia czynu w O. nie było oczywistą omyłką pisarską w sytuacji, gdy wiele</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	

	<p>okoliczności sprawy na to wskazuje</p> <p>- błąd w ustaleniach faktycznych mający istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku poprzez uznanie, że oskarżyciel prywatny w sposób błędny określił datę miejsca zdarzenia wobec faktu sprecyzowania tej okoliczności przez niego</p>		
<p>Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny</p>			
<p>Apelacja okazała się skuteczna i doprowadziła do uchylecia zaskarżonego wyroku. Trafny okazał się bowiem jeden z zarzutów apelacji, a to ten, który dotyczył obrazy prawa procesowego, tj. art. 14 §1 k.p.k., choć powiązanie tego przepisu z art. 17 §1 pkt 9 k.p.k. (brak skargi uprawnionego oskarżyciela) zasadne już nie było. J.W.uprawniony do wniesienia prywatnego aktu oskarżenia był i pozostał. Tej</p>			

okoliczności nikt, w tym Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie nie kwestionował, zaś przyczyny wydania zaskarżonego wyroku upatrywał w zgoła innej kwestii.

Także pozostałe zarzuty uznać należało za chybione i to w stopniu wręcz oczywistym. Nie sposób nie dostrzec, że prywatny akt oskarżenia sporządzony został przez podmiot profesjonalny, zatem wymagać można, by zarzuty sformułowane zostały tak, aby zawierały wszystkie istotne elementy wskazujące, iż osoba oskarżona popełnił czyn zabroniony ustawą. Wymóg ten dotyczy m.in. wskazania miejsca i czasu popełnienia takiego czynu, co wprost wynika z treści art. 487 k.p.k. Wszak rola tego rodzaju dokumentu niczym nie różni się od prokuratorskiego aktu oskarżenia. W efekcie stwierdzić trzeba, że sporządzenie prywatnego aktu oskarżenia przez podmiot fachowy daje sądowi orzekającemu podstawy do

przyjęcia, że jego
treść ściśle
odpowiada
intencjom
oskarżyciela
prywatnego (tak np.
Sąd Najwyższy w
postanowieniu z 31
marca 2015 r., sygn.
IV KK 3/15, LEX nr
1666903).

Autor aktu
oskarżenia w
omawianej sprawie
jednoznacznie
wskazał, że
zdarzenie w związku,
z którym J. W.
upatruje naruszenia
jego dóbr prawnie
chronionych, miało
miejsce „w dniu
11 lipca 2021r. w
B.” (k. 1). Jeżeli
zatem pełnomocnik
odstąpił od
uzasadnienia
zarzutów (co było
dopuszczalne) i
poprzestał na
wskazaniu
dowodów, których
przeprowadzenia się
domagał, w tym
m.in. wymienił
notatkę urzędową
sporządzoną przez
interweniujących
funkcjonariuszy z
Komisariatu Policji
w B. 11 lipca 2021r.
(k. 1), to trudno
oczekiwać, iż osoby
postronne, a więc
także sąd orzekający,
„na pierwszy rzut
oka” będą w stanie
dostrzec „oczywistą
omylkę”, którą

„popęłnił”
sporządzający ów
akt oskarżenia w
zakresie daty i
miejscu zajścia. Tym
samym twierdzenie,
iż wskazanie miejsca
i czasu popełnienia
czynów zarzucanych
M.B., to „oczywista
omyłka pisarska”, do
której zastosowanie
może mieć regulacja
art. 105 § 1 k.p.k.,
jest oczywiście
bezpodstawne.

Prostowanie jej
przez stronę
postępowania w
trybie
przewidzianym we
wskazanym
przepisie, którego
notabene adresatem
jest sąd, nie jest
dopuszczalne.

Podobnie ocenić
trzeba zarzut „błędu
w ustaleniach
faktycznych”, który
miałby polegać na
tym, że Sąd
Rejonowy
nieprawidłowo
uznał, iż „oskarżyciel
prywatny w sposób
błędny określił datę
i miejsce zdarzenia
wobec faktu
sprecyzowania tej
okoliczności” (k.48).

Treść prywatnego
aktu oskarżenia nie
pozostawia
najmniejszych
wątpliwości, iż
zdarzenia – wedle
jego autora -

miało mieć miejsce 11 lipca 2021r., skoro tylko tę datę wskazał w piśmie procesowym, jak też jedną miejscowość – B.. Prawdą jest natomiast to, że ani oskarżony, ani też oskarżyciel prywatny i świadkowie nie mieli wątpliwości o jakie zdarzenie historyczne w tej sprawie chodzi, jak też kiedy i gdzie ono miało miejsce. Z tego też powodu Sąd orzekający, o czym przekonuje uzasadnienie, prawidłowo ustalił stan faktyczny, wprost stwierdzając, iż „do spotkania tych osób [oskarżonego, pokrzywdzonego oraz świadków – dodane przez tut. Sąd odwoławczy] doszło w dniu 12 lipca 2021r. na terenie miejscowości O.” (k. 42). Na tej podstawie wyprowadził następnie wniosek, iż to ustalenie stanowi „zasadniczy powód uniewinnienia M.B.od popełnienia zarzuconych mu czynów z art. 216 §1 k.k.” (k. 44v). Tym samym żadnych błędnych ustaleń faktycznych

Sąd a quo nie poczynił.

Inną natomiast kwestią jest to, czy powyższe ustalenie uprawniało do uniewinnienia oskarżonego, skoro uznał tenże Sąd, że zdarzenie miało miejsce, lecz przepis art. 14 §1 k.p.k., statuujący zasadę skargowości, w przypadku kiedy wskazana została w akcie oskarżenia, błędna data i jego miejsca, obligujące do zamiany opisu czynów przypisanych (lub czynu przypisanego), skutkowałyby „wyjściem poza ramy oskarżenia”, gdyż „w omawianych realiach sprawy powinien zostać sporządzony kolejny prywatny akt oskarżenia obejmujący faktyczne miejsce i czas popełnienia zarzuconych oskarżonemu czynów” (k. 45).

Skarżąc powyższe stanowisko Sądu meriti pełnomocnik ma oczywiście rację. Ta konstatacja Sądu orzekającego, skutkująca uniewinnieniem M.B., jest błędna.

Jak to już wyżej wskazał Sąd ad quem nie ulega wątpliwości, że pełnomocnik oskarżyciela prywatnego, składając prywatny akt oskarżenia, błędnie określił datę i miejsce popełnienia czynów objętych niniejszym postępowaniem. Z akt sprawy, jak też treści pisemnych motywów zaskarżonego wyroku (k 42 i 45) wynika, że żadna z osób występujących w tej sprawie, w tym M. B., czy J.W., nie mieli jakichkolwiek wątpliwości odnośnie tego, o jakie zdarzenia chodziło, czyli jakie zajście było rzeczywistym przedmiotem tego postępowania.

Oskarżony, mimo tej błędnie wskazanej daty i miejsca, opisał zajście ze swego punktu widzenia, realizując w ten sposób swe prawo do obrony, zaś oskarżyciel prywatny złożył zeznania (tak, jak i przesłuchani świadkowie), które również nie pozostawiły wątpliwości

odnośnie tego, że opisują tożsame wydarzenie historyczne. Tym samym okoliczność, że w sytuacji kiedy do zdarzeń objętych prywatnym aktem oskarżenia doszło w innym miejscu i czasie, co obligowałoby do zmiany opisu czynów w tym zakresie, nie mogła, uwzględniając realia niniejszej sprawy, stanowić o wyjścia poza granice oskarżenia.

Do wniosku powyższego uprawniło tut. Sąd co następuje:

1. zgodnie z zasadą skargowości (art. 14 § 1 k.p.k.), ramy postępowania jurysdykcyjnego określone są przez **zdarzenie historyczne** opisane w akcie oskarżenia, a nie przez poszczególne elementy tego opisu. Zatem, zasada skargowości nie ogranicza sądu w ustaleniach wszystkich cech faktycznych tego zdarzenia oraz w zakresie oceny prawnej rozpoznawanego czynu;

2. w orzecznictwie nie budzi wątpliwości, iż nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia, nie jest tym samym naruszeniem zasady skargowości, dokonanie w trakcie przewodu sądowego, co do tego samego zdarzenia, ustaleń faktycznych odmiennych niż te, przyjęte w zarzucie, np. odnośnie daty (okresu) popełnienia czynu. Z istoty zasady skargowości, fundamentalnej dla procesu karnego, wynika bowiem, że opis czynu zawarty w zarzucie skargi uprawnionego oskarżyciela stanowi jedynie procesową hipotezę, podlegającą ustawicznej weryfikacji w toku sądowego postępowania dowodowego. Rezultatem tych czynności oraz ocen dokonanych przez sąd jest opis czynu przypisanego oskarżonemu w orzeczeniu kończącym postępowanie, który nie musi być literalnie tożsamy z czynem zarzucanym (tak też Sąd Najwyższy w postanowieniu z 25

października 2017 r.,
sygn. IV KK 85/17);

3. o tym, czy sąd „zmieścił się” w granicach skargi, decyduje ostatecznie tożsamość zdarzenia historycznego objętego czynem przypisanym ze zdarzeniem historycznym zarzuconym przez oskarżyciela w akcie oskarżenia. (tak m.in. Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w wyroku z 21 listopada 2018r., sygn. II AKa 332/18, LEX nr 2609065, czy Sąd Najwyższy w postanowieniu z 9 lutego 2017r., sygn. IV KK 299/16, LEX nr 2255432). Zakres znaczeniowy terminu „zdarzenie historyczne” jest przy tym stosunkowo szeroki i obejmuje opisane w skardze zdarzenie faktyczne, w którego przebiegu oskarżyciel dopatruje się przestępstwa. W konsekwencji nie stanowi wyjścia poza granice oskarżenia i związane z tym naruszenie zasady skargowości dokonanie w toku przewodu sądowego odmiennych niż przyjęte w zarzucie ustaleń faktycznych

co do tego samego zdarzenia np. w zakresie daty, czy okresu popełnienia czynu. W wypadku poczynienia innych ustaleń co do czasu popełnienia czynu, dla zachowania tej tożsamości niezbędne jest wyłącznie wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamość osoby pokrzywdzonej (tak też Sąd Apelacyjny w Warszawie w wyroku z 28 października 2018r., sygn. II AKa 402/17, LEX nr 2581120, czy Sąd Apelacyjny w Krakowie w wyroku z 13 listopada 2017r., sygn. II AKa 176/17);

4. tożsamość czynu zarzucanego i przypisanego badana powinna być indywidualnie, w odniesieniu do konkretnych ustaleń faktycznych poczynionych w sprawie, z odwołaniem do pojęcia zdarzenia historycznego i jego granic oraz do rozsądnej życiowej oceny, nie tylko przy tym Sądzie i stronach czy uczestników postępowania, ale i hipotetycznego postronnego

obserwatora procesu
(uzasadnienie
wyroku Sądu
Najwyższego - Izba
Karna z dnia
02.03.2011r. sygn.
III KK 366/10).

Reasumując tę część
teoretycznego
wywodu Sądu ad
quem, odwołać się
można do wyroku
Sądu Najwyższego z
4 grudnia 2019r. (II
KK 462/18 LEX nr
3583791), w którym
wskazano, że nie
jest wystarczające
do przyjęcia, że
rozstrzygnięcie sądu
wykracza poza
granice skargi nawet
to, że sąd ten
dokonał innego,
niż prokurator w
zarzucie akcie
oskarżenia ustalenia
w zakresie:

- miejsca
popelnienia
przestępstwa,
- liczby zachowań
oskarżonego
składających się na
czyn zabroniony,
- form stadialnych i
sprawczych
przestępstwa
przypisanego
oskarżonemu,
- w zakresie znamion
przedmiotowych
przestępstwa,
- w zakresie
strony podmiotowej

przestępstwa (działanie ze z góry powziętym zamiarem), a także odmiennie zakwalifikował zachowanie oskarżonego.

Jakkolwiek zastrzec także należy, że poczynienie zmian wykazanych i jednocześnie nie naruszenie zasady skargowości, wymaga każdorazowo odwołania się do zarzutu zawartego w akcie oskarżenia, analizy uzasadnienia skargi i zestawienia wyprowadzonych wniosków z opisem czynu przypisanego oskarżonemu, na co wskazał właśnie Sąd Najwyższy we wskazanym wyżej judykacie.

W wypadku innych ustaleń np. co do czasu popełnienia czynu zarzucanego oraz jego miejsca, dla zachowania tej tożsamości niezbędne jest wykazanie niezmienności podmiotu czynu, przedmiotu ochrony, a także tożsamości osoby pokrzywdzonej. Te ustalenia warunkują zatem dopuszczalność

dokonania zmian w ramach wniesionej skargi.

W realiach niniejszej sprawy oskarżyciel prywatny J. W., sporządzając - za pośrednictwem swego pełnomocnika - prywatny akt oskarżenia wskazał, iż do zdarzeń nim objętych doszło w dniu 11 lipca 2021r. w B.. Akt ten nie zawiera uzasadnienia, niemniej jednak, analizując zeznania oskarżyciela prywatnego oraz zeznania przesłuchanych w sprawie świadków, ustalić można ponad wszelką wątpliwość, że objęte prywatnym aktem oskarżenia zdarzenia dotyczą sytuacji do jakiej miało dojść po wypompowaniu wody z piwnicy przez J. W.. To ten incydent stanowił punkt wyjścia dla dokonania oceny zachowania oskarżonego, będącego wynikiem reakcji na zaistniałe zdarzenia. Zauważyć przy tym należy, że sam oskarżony nie zaprzeczał temu, że sytuacja taka miała miejsce i nie miał wątpliwości,

że oskarżenie go należy łączyć właśnie z tym zajściem. Z jego wyjaśnień co prawda wynika, że nie widział on oskarżyciela prywatnego 11 lipca 2021r. w B., ale przyznał, że widział go w O., dodając, że gdy był u kolegi we W., a J. W.zalał wodą podwórko i jego garaż, kiedy wrócił do O., to około godziny 10.00, „spotkał się z A. W., a potem z J. W., a na koniec z A. W. (1)” (k.28v). M.B.przyznał, że „rozmowa dotyczyła właśnie zalewania jego i brata” oraz, że „może jakieś wulgaryzmy w czasie rozmowy padły” (k. 28v).

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie pozostawia wątpliwości co tego, że oskarżyciel prywatny domagał się ukarania oskarżonego właśnie za jego zachowanie, którego ten dopuścił w związku z opisywaną zarówno przez niego, jak i oskarżonego, sytuacją związaną z zalaniem podwórka i piwnicy oskarżonego. Także całe postępowanie

dowodowe
prowadzone było w
tym kierunku. Z
uzasadnienia
zaskarżonego
wyroku wynika, że
Sąd meriti w ustalił,
że zdarzenia te miały
istotnie miejsce. ale
12 lipca 2021r. w
miejscowości O..

W tej sytuacji
niezrozumiałe jest
twierdzenie Sądu
I instancji, że
dokonując ustaleń w
zakresie sprawstwa
i winy oskarżonego
odnośnie tego
zdarzenia
historycznego
przekroczyłby ramy
skargi zawartej w
akcie oskarżenia i
naruszyłby zasadę z
art.14 § 1 k.p.k.,
bowiem tak wydany
wyrok skazujący
dotyczyłby innego
zdarzeń niż to,
objęte prywatnym
aktem oskarżenia.

Skoro ramy
tożsamości
„zdarzenia
historycznego”
wyznaczają takie
elementy, jak
identyczność
przedmiotu
zamachu, ten sam
krąg podmiotów,
biorących udział w
zdarzeniu, przede
wszystkim
pokrzywdzonych,
choć także
tożsamość

określenia jego
miejsca i czasu,
to jednakże należy
mieć na uwadze,
uwzględniając
powszechnie
aprobowanego
stanowiska
odnośnie
dopuszczalności
dokonania przez sąd
własnych ustaleń i
zmian, że nie każdy
z tych elementów
musi być traktowany
jako niezmienny.
Warunkiem sine quo
non wprowadzenia
zmian jest to,
aby w realiach
dowodowych
konkretnej sprawy
oczywistym było,
iż sąd dokonywał
oceny tego samego
zachowania
oskarżonego, które
stanowiło przedmiot
oskarżenia.

W niniejszej
sprawie, jak
wskazano wyżej,
nie sposób uznać,
że wydając wyrok
Sąd I instancji
miał dokonać oceny
innego zachowania
oskarżonego niż to,
którego dotyczyły
zarzuty i tego, o
którym relacjonował
zarówno oskarżyciel
prywatny, jak i
sam oskarżony, a
mianowicie
zachowania, które
zaistniało po

wypompowaniu wody z piwnicy.		
Wniosek		
<p>- o zmianę wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie II Wydział Karny z dnia 25 października 2023r. poprzez uznanie, że oskarżony M.B. jest winny zarzucanych mu czynów, wymierzenie kary według uznania Sądu, przyznanie zadośćuczynienia w wysokości wnioskowanej przez oskarżyciela prywatnego</p> <p>względnie</p> <p>- o uchylene wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie II Wydział Karny do dalszego prowadzenia.</p>	<p># zasadny</p> <p># częściowo zasadny</p> <p># niezasadny</p>	
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.		
<p>Tak sformułowane wnioski apelującego są niezasadne.</p> <p>Jedynie dopuszczalnym rozstrzygnięciem</p>		

sądu odwoławczego
- wobec
kategorycznego
brzmienia art. 454
§1 k.p.k. - jest
**uchylenie
zaskarżonego
wyroku i
przekazanie
sprawy do
ponownego
rozpoznania.**

Postulowana
zamiana w
okolicznościach
wskazany powyżej,
jest niedopuszczalna
i w sposób
rażący sprzeczna z
brzmieniem
przepisu art. 454 §1
k.p.k.

Także wniosek
alternatywny, tj. o
uchylenie wyroku i
przekazanie sprawy
„do dalszego
prowadzenia”, jest
chybiony.

Skoro sąd I
instancji zakończył
merytoryczną
decyzją prowadzone
przez siebie
postępowania karne,
to sąd II instancji
nie ma możliwości,
by wyrok taki uchylić
i przekazać temu
samemu sądowi,
by prowadził do
postępowanie w
dalszym ciągu.
Sprzeciwia się temu
choćby brzmienie
art. 40 §1 pkt
7 k.p.k., który

<p>stanowi podstawę wyłączenia od orzekania tego sędziego, który brał udział w wydaniu orzeczenia, które zostało uchylone.</p>		
<p>4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU</p>		
<p>4.1.</p>		
<p>Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności</p>		
<p>5. ROZSTRZYGNIĘCIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO</p>		
<p>1.7. Utrzymanie w mocy wyroku sądu pierwszej instancji</p>		
<p>5.1.1.</p>	<p>Przedmiot utrzymania w mocy</p>	
<p>Zwięźle o powodach utrzymania w mocy</p>		
<p>1.8. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji</p>		

5.2.1.	Przedmiot i zakres zmiany		
Zwiąże o powodach zmiany			
1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej			

podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.	wyrok uniewinniający w pierwszej instancji	# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
<p>Z przyczyn wskazanych w sekcji 3.1 niniejszego uzasadnienia zaskarżony wyrok, którym uniewinniono M.B., podlegał uchyleniu. Tut. Sąd stwierdził bowiem, że niezasadne było uznanie, że dokonanie ustalenia odnośnie innej daty i miejsca popełnienia czynów, które zostały zarzucone w prywatnym akcie oskarżenia, skutkowałyby skazaniem za czyny inne, niż zarzucone, co z kolei stanowiłoby wyjście poza ramy tego aktu oskarżenia oraz, że konieczne jest wniesienia nowego aktu oskarżenia co do zajścia z 12 lipca 2021r. w O., zaś w tej sprawie - uniewinnienie oskarżonego.</p> <p>Niemniej pomimo poczynionych ustaleń, brzmienia</p>			

<p>art. 454 §1 k.p.k. obligowało do uchylenia wyroku i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Dzierżoniowie.</p>	
<p>1.1.8. <i>Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania</i></p>	
<p>Przy ponownym rozpoznaniu sprawy, rzeczą Sądu I instancji, będzie przeprowadzenie postępowania od początku, w tym także poprzez zwrócenie się do w skazanej jednostki Policji o udostępnienie informacji odnośnie interwencji, która miała być przeprowadzona 11 lipca 2021r. w miejscu zamieszkania oskarżyciela prywatnego i na tej podstawie ustalenie, czy zajścia opisywane przez oskarżonego, pokrzywdzonego oraz świadków miały miejsce 11 lipca 2021 roku, czy też dzień później, następnie - w razie potwierdzenia tych danych oraz ustaleń,</p>	

<p>które przedstawił Sąd orzekający w niniejszej sprawie - jako konieczne jawi się dokonanie ustaleń odnośnie tego, czy zachowanie oskarżonego realizowało ustawowe znamiona zarzucanych występów oraz, czy były to dwa odrębne czyny, czy może tzw. czyn ciągły, czy też ciąg przestępstw.</p>		
<p>1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>6. Koszty Procesu</p>		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
<p>7. PODPIS</p>		
<p>Agnieszka Połyniak</p>		

<p>1.11. Granice zaskarżenia</p>		
Kolejny numer załącznika	1	

Podmiot wnoszący apelację	Pełnomocnik oskarżyciela prywatnego J.W.	
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	uniewinnienie M.B.od zarzutów popełnienia czynów z art. 216 §1 k.k.	
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości	
# w części	#	co do winy
#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej	

	orzeczenie odpowiada prawu		
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia		
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia		
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka		
#	art. 439 k.p.k.		
#	brak zarzutów		
0.1.1.4. Wnioski			
#	uchylenie	#	zmiana